

[Bomholt.]

handler i overensstemmelse med den opfattelse, han ønsker fremmet, men der er på den anden side ikke skygge af tvivl om, at afdelingschefen, da han afleverede sin mindretalsindstilling, har ment sig i overensstemmelse med sin departementschef.

Jeg for mit vedkommende må beklage mindretalsindstillingens forsvinden. Hvis jeg havde været i stand til at deltage aktivt i kommissionens arbejde, ville jeg have tilsluttet mig flere af dens synspunkter.

Nu er disse synspunkter imidlertid ophøjet til lov. Det lyder som noget i retning af titlen på en kriminalnovelle: „Mindretalsindstillingen, der forsvandt — og derefter genopstod som lov“. Jeg går ud fra, at afdelingschefen, når forslaget her er blevet lov, vil få en buket blomster som en hilsen og lykønskning, om ikke fra andre så fra den højtærede finansminister.

Besyderligt har det hele formet sig. Den betænkning, som den højtærede statsminister efterlyste, er overhovedet ikke kommet til verden og vil ikke nogensinde komme til verden. På et af de sidste møder i rigsdagsudvalget anmodede jeg om, at den skitse, der er afleveret i videnskabskommissionen, men som aldrig nåede at blive bearbejdet, måtte indgå i folketingsudvalgets akter. Her kan man så studere fænomenet. Ministerens forslag er bygget på denne udvalgsbetænkning, og den er forsåvidt kommet til ære og værdighed, som ministeren i sin fremsættelsestale ordret benyttede de mere betydelige passager i den — gudskelov uden at gøre brug af citationstegn, kildeangivelser eller den slags krimskrams.

Vi, der har skullet gennemføre dette lovgivningsarbejde, måtte i 2 måneder vente på, at videnskabskommissionen udarbejdede udkast til kgl. anordning, men vi må den dag i dag savne selve videnskabskommissionens officielle begrundelse for oprettelsen af et videnskabsfond. Det centrale dokument savnes.

Arbejdet i videnskabskommissionen kunne, mener jeg, have været gennemført sidste efterår, og det ville have givet rigsdagen betydeligt gunstigere arbejdsvilkår. Men således skulle det altså ikke være.

Jeg henstiller til den højtærede ministers overvejelse, at videnskabskommissionens arbejde nu bringes til ophør. Det sidste års besynderligheder opfordrer ikke til nogen lang fortsættelse.

Under forslaget første behandling var der en debat mellem det ærede medlem hr. Rastning og mig med hensyn til forståelsen af ministerens ret til at tilegne sig et underud-

valgs arbejdes resultater, inden disse resultater var forelagt i den kommission, som havde nedsat underudvalget. Jeg må måske tilføje et par bemærkninger. Det er ikke muligt for det ærede medlem, mener jeg, at nå frem til et forsvar for ministerens handle-måde ved at skelne mellem parlamentarisk kommission og regeringskommission. Jeg har herom udtalt mig i videnskabskommissionen, og min redegørelse forblev uimodsiget. Jeg opponerede imod den opfattelse, som er fremsat af kommissionens formand, at medlemmerne i kommissionen — som han sagde — alle er snurrende hjul i en maskine i regeringens hånd. Rigsdagens repræsentanter, mener jeg, deltager i en kommissions arbejde ud fra den tanke, at de kan bidrage til afklaring af et problem, således at minister og rigsdag får bedre forudsætninger for handling, og således at offentligheden får et bedre indblik i de argumenter, der er de afgørende pro et contra.

Vi er ikke i en kommission en ministers redskab, men hans medarbejdere, og medarbejde kræver, at visse regler overholdes. Det er ministeren, der som den person, der er den parlamentarisk ansvarlige overfor rigsdagen, har nedsat kommissionen og udfærdiget dens kommissorium. Hvad angår rigsdagens medvirken, er der sket henvendelse til de partier, der her er repræsenteret, med anmodning om at udpege hver et medlem. Det er den parlamentariske forudsætning, at de personer, der indtræder i kommissionen, ikke indtræder som privatpersoner, men som repræsentanter for deres partier og holder deres partier og dermed rigsdagen underrettet om mere væsentlige forestående afgørelser. Jeg har for mit eget vedkommende, tør jeg sige, aldrig tiltrådt en kommissionsbetænkning uden efter forudgående approbation af min rigsdagsgruppe, og det samme gælder naturligvis ændringsforslag, særvotum o. s. v.

Når partierne på denne måde deltager i arbejdet, vil det være hensigtsmæssigt at respektere de former, som et åbent samarbejde kræver. Her er ikke tale om kommissionens legale ordning, men om dens arbejdsordning. Der gives ikke en almen forretningsorden for kommissioner, og det skulle heller ikke være nødvendigt i et land med parlamentarisk kultur. Hvadenten det drejer sig om parlamentarisk kommission eller en såkaldt regeringskommission, er der visse uskrevne love for arbejdets gang.

Inden partierne i rigsdagen i sin tid ydede tilslutning til deltagelse i kommissionsarbejdet, blev kommissoriet forelagt dem. Det hører til almindelig god orden, at et kom-